

Sygn. akt IV CSK 599/18

POSTANOWIENIE

Dnia 18 czerwca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z powództwa J. T.
przeciwko J. W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 18 czerwca 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 30 maja 2018 r., sygn. akt V AGa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 30 maja 2018 r. Sąd Apelacyjny w [...] oddalił apelację powoda J. T. od wyroku Sądu Okręgowego w B., którym zostało oddalone jego powództwo przeciwko J. W. o zapłatę odszkodowania w wysokości 788.066,28 zł.

Powód w skardze kasacyjnej opartej na podstawie naruszenia przepisów prawa materialnego - art. 442¹ § 2 w zw. z art. 5 i art. 5 w zw. z art. 442¹ § 1 k.c. oraz prawa procesowego - art. 233 § 1 w zw. z art. 278 § 1 k.p.c. wniósł o jej przyjęcie do rozpoznania „z uwagi na okoliczności, iż przedmiotowa skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, w sprawie występują istotne zagadnienia prawne, m.in.:

a. dotyczące prawidłowej wykładni przepisów dotyczących odszkodowania za występki - w tym w zakresie terminów przedawnienia tychże;

b. przepisów dotyczących umowy zlecenia w zakresie przysługującego na jej podstawie pełnomocnictwa do składania deklaracji do urzędu skarbowego o wykreśleniu działalności gospodarczej”.

Wskazał także, że o przyjęcie to wnosi „z uwagi na spełnienie wymogów przewidzianych w art. 398¹ § 1 k.p.c. oraz ustawowych wymogów postępowania, co zostało uzasadnione w petitum niniejszej skargi kasacyjnej”.

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli wystąpi przynajmniej jedna z określonych w tym przepisie przyczyn, co powinno zostać wykazane i należycie uzasadnione przez składającego wniosek (art. 398⁴ § 2 k.p.c.). Warunki, jakim powinno odpowiadać prawidłowe uzasadnienie wniosku zostały wszechstronnie wyjaśnione w ustabilizowanym orzecznictwie Sądu Najwyższego. Warunki te nie zostały spełnione w odniesieniu do żadnej z powołanych przez powoda przyczyn.

Uzasadnienie wniosku opartego na przyczynie przewidzianej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga przedstawienia argumentacji prawnej zmierzającej do wykazania kwalifikowanego, ewidentnego naruszenia powołanych w skardze

przepisów, możliwego do stwierdzenia bez merytorycznej analizy zaskarżonego wyroku oraz podstaw kasacyjnych (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49, z dnia 5 października 2007 r., III CSK 216/07, niepubl i z dnia 11 sierpnia 2011 r., IV CSK 163/11, niepubl.). Skarżący takiej wymaganej argumentacji nie przedstawił, nie wskazał przepisów, które miały doznać oczywistego naruszenia i ograniczył się do samego twierdzenia o oczywistej zasadności skargi.

Skuteczne powołanie się na przyczynę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. wymaga poza precyzyjnym sformułowaniem określonego, dotychczas nierozwiązanego problemu prawnego o charakterze abstrakcyjnym oraz wskazaniem przepisu stanowiącego źródło jego powstania, zaprezentowania argumentacji przekonującej o istnieniu na tle tego problemu rozbieżnych ocen prawnych i świadczącej o poważnych trudnościach w jego rozwiązaniu, a ponadto wskazania, dlaczego jest ono istotne (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11 i z dnia 12 grudnia 2013 r., IV CSK 384/13, niepubl.).

Powód podnosząc, że w sprawie występuje takie zagadnienie, poprzestał na ogólnym odwołaniu się do nieokreślonych bliżej przepisów dotyczących „odszkodowania za występki” oraz „umowy zlecenia”. Skarżący nie wskazał żadnego skonkretyzowanego problemu, który wymagałby rozstrzygnięcia, a także przepisów, na tle których miałby się on pojawić ani nie przedstawił wymaganej argumentacji przekonującej o tym, że problem taki stanowi istotne zagadnienie prawne w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Ponadto, wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania jest osadzony we własnej wersji stanu faktycznego, sformułowanej w opozycji do istotnych ustaleń poczynionych przez Sąd odwoławczy. Podstawę procesową skargi wypełnia niedopuszczalny zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. odnoszący się do błędnej - zdaniem skarżącego - oceny dowodów i wadliwych ustaleń; co więcej, zarzut ten, niepowiązany z przepisami dotyczącymi postępowania odwoławczego został ujęty w sposób właściwy dla zarzutów apelacyjnych, a nie kasacyjnych. W ramach podstawy naruszenia prawa materialnego, poza kwestią przedawnienia, nie zostały

sformułowane zarzuty dotyczące kluczowych przesłanek prawnych zaskarżonego wyroku.

Osadzony w takim kontekście i pozbawiony właściwego uzasadnienia wniosek nie przekonywał o istnieniu przyczyny uzasadniającej przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., nie orzekając o kosztach postępowania kasacyjnego wobec powiązania wniosku pozwanej o ich zasądzenie jedynie z wnioskiem o oddalenie skargi.

aw
aj